

vil være alt for lavt. Naar den statistiske Undersøgelse af Forholdet mellem Ejendomsskyldvurderingerne i 1916 og 1920 viser, at der er en gennemsnitlig Forøgelse af Ejendomsskyldvurderingen paa 41,8 pCt., saa vilde man ikke, synes jeg, med Rime- lighed kunne fastsætte en Procent som 30. Jeg har forhandlet med Udvalget om Mu- ligheden af at affatte Bestemmelsen noget anderledes, men det var et Forslag, som jeg kun kunde tiltræde under Forudsætning af, at det kunde samle hele Udvalget om sig. Jeg maa i al Almindelighed være roget betænkelig ved enhver Svækkelse af Ejen- domsskyldvurderingen som Grundlag for Formueansættelse, thi det er det eneste faste Punkt, vi har; ikke alene paa Formue- skattens Omraade, men ogsaa med Hensyn til Arveafgift og Stempelafgift har det, at man er kommet ind paa at lægge Ejen- domsskyldvurderingen til Grund, skabt langt fastere og klarere Forhold. Nu er det jo ganske rigtigt, at Ejendomsskyldvurde- ringen ikke er absolut ufejlbar, og det er ikke mindre rigtigt — som fremhævet af det ærede Medlem —, at der var det uhel- dige ved Ejendomsskyldvurderingen af 1920, at den foregik ved Slutningen af en Højkon- junkturperiode, og at der navnlig i visse Dele af Landet, ikke mindst i Egnen om- kring Hovedstaden, er foregaaet en Mængde Salg til urimeligt høje Priser, som flere Steder kan have paavirket Vurderingerne og faaet dem for højt op. Man staar jo imidlertid ikke hjælpeløs overfor en saadan Vurdering, men kan efter Ejendomsskyld- loven forlange Omvurdering, naar man mener sig i særlig Grad forurettet, og denne Udvej maa man henvise til. Man kunde ogsaa efter min Mening have nøjedes med en ren Overgangsbestemmelse, gældende for et enkelt Aar, indtil den nye Vurdering kommer, men Forudsætningen for at gaa ind paa en saadan Betragtning, som dog altid vil have sine Betæneligheder, maatte, som sagt, for mit Vedkommende være en almindelig Tilslutning fra Udvalgets Side, og en saadan Tilslutning opnaaedes ikke. Jeg maa derfor fraraade ogsaa dette Æn- dringsforslags Vedtagelse.

Ordføreren (Mægaard): Jeg maa maa- ske takke den højtærede Finansminister for de Udtalelser, som Ministeren fremsatte angaaende det Spørgsmaal, som var rejst af Udvalget om det indbyrdes Forhold mellem Staten og Kommunerne. Jeg tror — i hvert Fald var det min Hensigt —, at jeg, da jeg første Gang havde Ordet, ud- talte mig meget forsigtigt og meget lempe-

ligt om dette Forhold, og i alt Fald gjorde jeg det saaledes, at jeg ikke lod hele Udval- get absolut hæfte for de Udtalelser, jeg fremsatte. Jeg sagde, at jeg havde den Op- fattelse, at jeg mente at turde sige, at saa- dan og saadan var Opfattelsen. Nu vil jeg gerne sige til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), at jeg tror heller ikke, jeg behandlede dette Forhold ensidigt, saa- ledes som det ærede Medlem sagde, idet jeg netop fremholdt, at Kommunerne ogsaa havde Penge til gode hos Staten. Hvor- ledes det forholdt sig, om Kommunerne havde mest til gode hos Staten, eller om de skyldte mest, det vidste jeg ikke, men jeg henstillede, at baade den ene og den an- den Side af dette Forhold blev taget op til Behandling og Afgørelse paa en saadan Maade, at det for Fremtiden kunde virke fuldstændig tilfredsstillende og beroligende. Jeg maa maaske med Hensyn til dette Spørgsmaal tilføje, at jeg sersaaledes paa det — hvad der ogsaa stemmer med den højt- ærede Finansministers Udtalelser —, at det særlig er ganske enkelte Kommuner, der skylder større Beløb til Statskassen, hvor- imod man kan sige om Kommunerne i al Almindelighed, at de opfylder deres For- pligtelser med Hensyn til Indbetalinger til Statskassen; om det er enkelte større Kommuner, maaske ogsaa kun enkelte Bykommuner, tør jeg naturligvis ikke abso- lut sige. Det er min Opfattelse, at Staten har den størtse Risiko i dette Forhold, thi vi ved jo alle, at der er enkelte Bykom- muner, hvor Forholdene efterhaanden stil- ler sig saaledes, at Skatteindkomsten er ved at svigte i en meget betænkelig Grad. Hvis derfor disse Kommuners Skyld til Staten forøges, samtidig med at Skatte- indkomsten svigter og Skatteprocenten sti- ger, saa kan der let derved opstaa en saadan Situation, at det bliver meget vanskeligt for den højtærede Finansminister at bringe disse Forhold i Lave paa en Maade, der er antagelig for alle Parter. Derfor mener jeg, at det er ganske berettiget, at man drøfter denne Sag og i god Tid gør, hvad man kan, for at faa den bragt i Orden. Dette Løfte har den højtærede Finansmini- ster nu givet, og jeg takker ham derfor.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds og det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes) kunde ikke tiltræde Ændrings- forslag Nr. 3, men jeg opfattede dog ikke de to ærede Medlemmers Udtalelser anderledes, end at de, hvis disse Ændringer vedtages, alligevel vil kunne stemme for Lovforslaget i dets Helhed. Jeg gaar ud fra som givet, at selv om denne Ændring bliver vedtaget